

На руїнах

Олесь Бабій

I.

І знов, як давно, знов неволя...
Хто знає? Може, на століття
Рабства, покори, лихоліття
Вас засудила люта доля.

Шаблюка зломана остання,
Ви впали знов до ніг профана.
Бо дав Господь святе повстання,
Але не дав, не дав Богдана!

Не взяли ви вінця свободи
З пожеж всенародного бунту,
Бо ви не слухали народу.
Ні голосу від піль, від ґрунту.

Тож чуйте! Вірте хоч сьогодні:
Народ – Месія й перемога!
Його слова – слова Господні,
Народний голос – голос Бога.

II.

Не проклинаймо ворогів,
Не називаймо їх катами:
Найбільший ворог наш – між нами,
По цей бік наших берегів.

З нас кожний стежку стелить сам
Собі квітками чи сміттям:
Нас не Москва б'є, не ляхи,
А наші чорнії гріхи.

Не смій на других гріх складати
За те, що промінь волі згас.
Удармось в груди: винуватий

І ти, і я, і кожний з нас!

Покуту ми за гріх складаймо.

Не проклинаймо!

Такий життя святий закон:

Безсилля силі б'є поклон.

Коли ж ми черв, плазун безкрилий,

То хтось нас мусів розтоптати.

Бо гине і орел безсилий,

Коли не вміє сам літати.

Зігнутий овоч до болот

Паде в день бурі із висот.

На вітах зв'ялених конвалій

Росте міцний хижак-бур'ян.

Навіщо тут прокльони, жаль?

Так хоче Пан, всесильний Пан.

Тож як на вас паде каміння,

То ви не плачте із терпіння,

Але з каміння в лютий мент

Будуйте силі монумент

І силу силою стрічаймо,

Не проклинаймо!

1923 р.